

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. София, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IX ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Александра Йорданова

Членове: Стоян Михов
Виктория М. Станиславова

като разгледа докладваното от Стоян Михов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20211100603951 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 14.07.2021 година, постановена по НЧХД № 6327/2020 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 99-ти състав, подсъдимата А.В.А. е призната за виновна в това, че на 20.03.2020 година, около 19:30 часа, в гр. София, кв. „Бояна” на ул. **** казала нещо унизително за честта и достойнството на Р. Г. КР., ЕГН ***** в негово присъствие, като изрекла думите: „идиот, ненормалник, извратеняк и *****” — престъпление по чл. 146, ал.1 НК, като на основание чл. 78а, ал. 1 от НК я освободил от наказателна отговорност и наложил административно наказание глоба в размер на 1000 /хиляда/ лева, а на основание чл. 304 НПК я оправдал за това обидата да е била нанесена публично по смисъла на чл.148, ал. 1, т. 1 НК, както и за думите: „ти си болен, откачен, имаш маниакални способности и си за неврологично отделение”.

На основание чл. 45 ЗЗД подсъдимата А.В.А. е осъдена да заплати на гражданския ищец Р. Г. КР. сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от престъплението по чл.146, ал. 1 НК, ведно със законната лихва от датата на деянието- 20.03.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлил иска в останалата част до пълния предявен размер от 1000 /хиляда/ лева като неоснователен.

В тежест на подсъдимата са възложени разноски в полза на държавата и по сметка на СРС сумата от 50 /петдесет/ лева, представляваща държавна такса върху уважената част от гражданския иск

Срещу присъдата, в законоустановения срок по чл. 319, ал. 1 НПК, е постъпила

въззивна жалба от подсъдимата, като се отправя искане за отмяна на присъдата и постановяване на нова такава, с която да бъде призната за невиновна по обвинението и оправдана, а гражданският иск да бъде отхвърлен в цялост като неоснователен. Поддържа се, че първоинстанционният съд неправилно е оценил доказателствени източници, а вътрешното убеждение не се основавало на пълно, всестранно и обективно изследване на всички обстоятелства и доказателства, като са допуснати съществено нарушение на процесуални правила, което е довело до неправилно приложение на закона.

Постъпило е допълнение към въззивната жалба, в която са изложени съображения, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че е налице противоречие относно часа на приключване на извозване на отпадъци, като не е съобразил, че по същество показанията на А. и обясненията на Ц. се покриват по съдържание. Нямало противоречие, каквото приема първата инстанция относно декларациите за произход, като съображенията, че са с невярно съдържание не могат да бъдат споделени, като не било изследвано каква е причината за допускане на разлики в посочените документи. Ползването на бележки и обстоятелството, че св. Ц. е бил запознат със съдържанието на тъжбата не били достатъчни основания да се дискредитират показанията му, което било разбираемо с оглед обстоятелството, че е изминал период от време и били в приятелски отношения с подсъдимата. От друга страна в показанията на свидетелите Б. и М. съществували противоречия относно времето на извършване на престъплението, позицията на подсъдимата и изреченото от нея. Не били намерили отговор в мотивите на първоинстанционния съд липсата на логика св. Б. да е била на адреса и да не е възприела дейностите, свързано с товарене и разтоварване на отпадъци и други дейности на адреса, както и присъствието на други лица. В този смисъл обвинението не било доказано по несъмнен начин.

Срещу присъдата на първоинстанционния съд е постъпила жалба от повереника на частния тъжител и граждански ищец и допълнение към нея, като се претендира отмяна на първоинстанционната присъда в оправдателната част, признаване подсъдимата за виновна по всички изрази, посочени в тъжбата и уважаване на гражданския иск в пълния му предявен размер, алтернативно се претендира увеличаване размера на наложеното административно наказание глоба.

По същество се излагат съображения, че първоинстанционният съд не е съобразил по отношение оправдателната част, че изразите, които е приел за несъставомерни всъщност попадат в хипотезата на престъпление по чл. 146, ал. 1 НК, тъй като подсъдимата несъмнено била изразила по този начин своята личностна негативна оценка за него, като използваният от подсъдимата израз "ти си за неврологично отделение" е унизителен, предвид това, че същият се свързва с отделение, в което се лекуват лица, които са загубили разсъдъка си, които са психически неуравновесени и душевно болни. По отношение на изразите "ти си болен, откачен, имаш маниакални особености" съдът не бил взел предвид показанията на свидетелите М. и Б., които сочат и за нанесени множество други обиди, което предполагало, че част от тях били посочените. По отношение на размера на гражданския иск се излагат съображения, че съдът не е оценил правилно как посочените обиди са се отразили в

негативен план по отношение на пострадалия. В частта на претенцията за увеличаване размера на наложеното административно наказание глоба се излагат съображения че първоинстанционният съд неправилно е придал по-голямо значение на смекчаващите отговорността обстоятелства, не било отчетено, че същите са изречени в присъствие на поне още две лица.

В закрито заседание въззивният съд, по реда на [чл. 327 НПК](#), е преценил, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не е необходимо провеждане на въззивно съдебно следствие.

В съдебно заседание повереникът моли да бъде уважена жалбата срещу присъдата по изложените в същата съображения. Моли да бъдат присъдени разноски.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимата моли да бъде уважена жалбата, като моли да бъде отменена първоинстанционната присъд и бъде постановена нова оправдателна такава по изложените във въззивната жалба съображения.

Подсъдимата в лична защита отрича извършване на деянието, моли да бъде оправдана, защото вярната теза е тази, изложена от нея и свидетелите, разпитани по нейна инициатива.

В последната си дума моли да бъде оправдана. Сочи, че поради здравословното си състояние и извършвани манипулации във връзка със същото не може да крещи.

Въззивният съдебен състав, след оценка на събрания от първостепенния съд и от настоящия въззивен състав доказателствен материал и след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в съответствие с [чл. 314 НПК](#), провери изцяло правилността на атакуваната присъда и прецени, че тя е правилна и не са налице основания за нейната отмяна или изменение.

В производството пред първоинстанционния съд правилно е изяснена фактическата обстановка по отношение на съставомерните признаци на деянието. Същата по категоричен начин се установява от събрания по делото доказателствен материал - гласните и писмени доказателства и доказателствени средства. Доказателствени източници са обсъдени поотделно и в съвкупност, като са ценени съобразно действителния им смисъл и съдържание, при спазване на правилата на формалната логика и процесуалните норми. Първоинстанционният съд е изложил подробни и убедителни доводи при анализа на доказателствената съвкупност като е посочил кои конкретно доказателствени източници следва да бъдат поставени в основата на изводите му и кои не следва да бъде възприемани, както и съображенията за това, като не е допуснато превратно тълкуване на доказателствата, а верният доказателствен анализ е довел до правилно установени фактически положения.

Въззивният съдебен състав приема за установено от фактическата страна следното:

Подсъдимата А.В.А. е родена на ***** г. в гр. София, българка, българска гражданка, вдовица, с висше образование, адвокат, с адрес: гр. София, ул. „****“, ЕГН *****.

Подсъдимата А.В.А. и тъжителят Р. Г. КР. обитавали обща жилищна сграда,

находяща се в гр. София, ****. Сградата била на четири етажа, като подсъдимата била собственик на първия и втория етаж, а тъжителят на трети и четвърти. Междусъседските отношения били влошени, като често възниквали спорове и скандали относно вдигането на шум, и други битови конфликти, като полицейски органи посещавали адреса по сигнали на подсъдимата и многократно била сигнализирана прокуратурата по жалби на подсъдимата А. срещу тъжителя К..

На 20.03.2020 година, св. В. Б., която живеела на семейни начала с тъжителя Р.К., се намирала с децата им в жилището на третия етаж в посочената по-горе жилищна сграда на адрес гр. София, ул. ****. Тъй като бил възникнал технически проблем с компютърни системи на семейството, тъжителя К. помолил своя съдружник — свидетеля А. М., който имал компютърни познания, да посети дома им, за да съдейства. Свидетелят М. посетил дома на тъжителя, отстранил проблема с посочените вещи, след което около 19:30 часа К., Б. и М. излезли на терасата на жилището на третия етаж, за да изпушат по цигара и да си поговорят. Тогава на първия партерен етаж на сградата се появила подсъдимата А.А., която започнала да вика на тъжителя и двамата свидетели, че вдигали много шум и им казала да се прибират вътре. К. отвърнал, че се намирал на собствената си тераса и си говорили съвсем нормално, без да вдигат прекомерен шум. Тогава подсъдимата А. се ядосала и започнала да вика по адрес на тъжителя: "Идиот, ненормалник, извратеняк, ****, ти си за неврологично отделение!". К. се разстроил и се почувствал силно засрамен от разигралата се ситуация, тъй като обидите били изречени в присъствието на неговия съдружник — свидетеля М., след което тъжителят помолил М. да влязат вътре в жилището. Когато влезли вътре тъжителят се наложило да обяснява на свидетеля М., че не е такъв, какъвто твърдяла подсъдимата и бил много притеснен от случилото се.

Така изложената фактическа обстановка се установява на база следните доказателствени източници, а именно обясненията на подсъдимата А.А.; показанията на свидетелите В. Б., А. М., И. Ц. и А. А., както и от приложените по делото писмени доказателства — постановления на прокурори при СРП и СГП, два броя декларации за произход на отпадъци от черни и цветни метали, два броя епикризи на подсъдимата, справка за съдимост.

Всички доказателствени източници, събрани и проверени в хода на делото, установяват по безпротиворечив начин фактическата обстановка, така както е възприета от първоинстанционния съд. При установяване на решаващите факти, свързани с въпроса извършено ли е инкриминираното деяние от подсъдимия, контролираният съд е анализирал подробно доказателствената съвкупност, съпоставил е внимателно същата и е формирал правилни доказателствени изводи относно процесуалната стойност на доказателствените средства, кои от тях следва да залегнат като достоверни относно решаващите факти и кои не, както и причините за това.

Правилно първоинстанционният съд е подходил с доверие към показанията на св. М. и св. Б., като е констатирал, че по отношение главния факт в процеса не са налице противоречия в тези доказателствени източници, а същите са логични, последователни и

съответни. Не се констатира съществени противоречия в посочените доказателствени средства и по отношение на контролните факти, като способ за проверка съответствието на показанията и основания за кредитиране или изключване от доказателствената маса. От показанията на визираните гласни доказателствени средства, преценени в тяхната взаимовръзка се установяват датата и мястото на инкриминираното деяние, автора на последното съдържанието на употребените от страна на подсъдимата по отношение на частния тъжител реплики.

Правилно контролираната инстанция не е подхождала с доверие към показанията на св. Ц. и св. А., както и обясненията на подсъдимата, като съображенията на първоинстанционния съд в тази насока са резултат от задълбочен анализ, съпоставка на същите по отношение на контролни факти и констатираната колизия в тази връзка, както помежду им, така и с приложените по делото два броя декларации за произход на отпадъци от черни и цветни метали- колизия, каквато по отношение на контролните факти не се установява при показанията на свидетелите М. и Б..

В тази насока обосновано първата инстанция е приела, че добросъвестно св. М. е заявил, че не си спомнял точната дата на случилото се и е възпроизвел само две от инкриминираните обиди, което е логично и присъщо предвид изтеклия период от време за свидетел, при когото липсва предварителна подготовка за провеждане на разпит пред съда. Тези констатации са налице и по отношение показанията на св. Б.. Обстоятелството, че св. Ц. е ползвал бележи в хода на разпита си само по себе си не е основание да се подходи с недоверие към показанията му, но както правилно е преценил районният съд същият изключително детайлно пресъздава цялото си ежедневие на инкриминираната дата, но при контролните въпроси, не е в състояние да пресъздаде детайлно протичането на събитията от ежедневието му в предходния или следващия ден. Вярно е от доказателствена гледна точка констатираното от първата инстанция несъответствие с показанията на свидетеля А. А. относно обстоятелството, до колко часа е продължило почистването на двора, кога А. е тръгнал заедно с шофьора на камиона с отпадъците и кога се е върнал на ул. „Горнобански път”. В колизия с тезите развити от свидетелите на защита са и представените бележки от вторични суровини за две дати при твърдения на свидетелите, че отпадъци са били извозвани само на една дата.

В този смисъл не могат да бъдат споделени възраженията на защитата, тъй като първата инстанция е извършила пълен доказателствен анализ, внимателна съпоставка на доказателствените средства и е формирала логически издържани и процесуално съответни доказателствени изводи, които са довели до обосновани изводи по фактите. За да дискредитира показанията на св. Ц., съдът не се е позовал само на ползването на бележи и запознаването му с тъжбата, а липсата на всякаква житейска логика за детайлен спомен на протекли събития на въпросния ден и липса на такъв за предходен или последващ. По отношение на възражението от защитата, че свидетелката Б. не е възприела дейностите, свързано с товарене и разтоварване на отпадъци и други дейности на адреса, както и присъствието на други лица и формиране на извод за недостоверност следва да се посочи, че

свидетелката в хода на разпита не е изнасяла твърдения, че не е имало такива дейности, а че не се е показвала на терасата, за да наблюдава в рамките на деня дали е имало други хора на адреса. Не се констатира противоречия в показанията на св. М. и св. Б. относно мястото, където се е намирала подсъдимата при изричане на инкриминираните изрази.

Правилно първоинстанционният съд е кредитирал писмените доказателства по делото, приобщени на осн. чл. 283 НПК. Приложените от страна на подсъдимата епикризи не установяват пречки в говора от естество, което прави изказванията и в констатирания по делото начин невъзможни.

При така установената фактическа обстановка и след анализ на доказателствената съвкупност, въззивната инстанция намира от правна страна, че първоинстанционният съд правилно е приложил материалния закон.

От събраните по делото доказателства се установява, че подсъдимата на 20.03.2020 година, около 19:30 часа, в гр. София, кв. „Бояна“ на ул. **** казала нещо унижително за честта и достойнството на Р. Г. КР., ЕГН ***** в негово присъствие, като изрекла думите: „идиот, ненормалник, извратеняк и ****“, като е осъществила престъпление по чл. 146, ал.1 НК от обективна страна.

Посочените изрази от гледна точка на съдържание са унижителни и засягат в отрицателен аспект чувството за чест и собствено достойнство на пострадалия, изречени са в негово присъствие и са възприети от пострадалия.

В този смисъл са налице всички елементи от обективна страна на състава на престъплението по чл. 146, ал. 1 НК, както правилно е приел контролираният съд.

От субективна страна деянието е извършено с пряк умисъл, като подсъдимата е съзнавала обществената опасност на деянието, предвиждала е настъпване на общественоопасните последици и е целяла същите.

Правилно първоинстанционният съд е констатирал, че от събраните по делото доказателства не се установява подсъдимата да е употребила инкриминираните в тъжбата изрази-„ти си болен, откачен, имаш маниакални способности“, тъй като свидетелите М. и Б. не сочат да са употребени същите. Недопустимо е по повод възраженията на повереника в тази част позоваване на предположение, че същите са изречени, предвид показанията на свидетелите, че е имало и други обиди, без да могат да бъдат конкретизирани какви са те, като следва да бъде посочено, че присъдата не може да се основава на предположения по смисъла на чл. 303, ал. 1 НПК, а само на доказани със способите в НПК факти. Ето защо и правилно подсъдимата е частично оправдана по отношение на тези изрази.

В съответствие с материалния закон и съдебната практика първоинстанционният съд е приел, че изразите "ти си за неврологично отделение" са несъставомерни, тъй като същите обективно не са обидни и не могат да засегнат честта и достойнството на лицето, срещу което са изречени, като подробните съображения относно същността на неврологията като клон от медицината и медицинските грижи в отделенията по неврология към болнични заведения се споделят от въззивната инстанция, като същественото в случая е не как

изразите са интерпретирани от пострадалия, а дали от гледна точка на господстващия морал са унизителни за честта и достойнството на гражданите, каквито и настоящият съдебен състав намира, че не са, поради което и са несъставомерни.

Правилно на следващо място, съобразявайки застъпеното становище в решение № 102 от 24.II.1976 г. по н. д. № 59/76 г., I Н.О., настоящата инстанция намира, че подсъдимата е оправдана частично по обвинението обидата да е нанесена публично по смисъла на чл. 148, ал. 1, т. 1 НК, тъй като за наличието на елемента публичност е необходимо същата да е изречена в присъствието на повече от две лица, което в случая не е налице, като единият е член на семейството на пострадалия-лицето, с което се намира във фактическо съжителство.

Ето защо и доводите на повереника в тази част срещу първоинстанционната присъда не могат да бъдат споделени.

При ангажиране отговорността на подсъдимата правилно първата инстанция е констатирала наличието на всички предпоставки на чл. 78а НК за освобождаване от наказателна отговорност и налагане на административно наказание глоба.

Нормата на ал. 146, ал. 1 НК предвижда наказание глоба от 1000 до 3000 лева, като съдът може да наложи и обществено порицание, подсъдимата не е осъждана, не е освобождавана от наказателна отговорност, от деянието не са настъпили съставомерни имуществени вреди и не са налице пречки по ал. 7 на чл. 78а НК.

При обсъждане на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства правилно са отчетени релевантните обстоятелства, като са приети като отегчаващи такива обстоятелството, че са изречени повече от една обида спрямо личността на пострадалия, като следва да бъде отчетено и че същата е била изречена и пред лице, което не е член на семейството на подсъдимия.

Правилно са отчетени като смекчаващо отговорността обстоятелства предхождащи конфликти между подсъдимата и тъжителя, дефиниращи влошените взаимоотношения между двамата, което е улеснило и спомогнало осъществяване на престъплението, като чистото съдебно минало на дееца, предвид и напредналата му възраст сочи отсъствието на трайни наклонности към нарушаване на обществения ред и е изолирана проява, като следва да се посочи, че това дефинира подсъдимата и като лице с ниска степен на обществена опасност.

Отчитайки тези обстоятелства и най-вече личността на дееца съдът счита, че определеното административно наказание глоба в размер на хиляда лева е справедливо и съответства на обществената опасност на деянието и дееца и ще изпълни целите на наказанието в пълен обем.

В частта относно гражданския иск правилно е преценено, че същият е доказан по основание-налице е деяние, което е противоправно, извършено е виновно, настъпили са вреди от неимуществен характер за пострадалия, която са в пряка причинно-следствена връзка с деянието. В този смисъл материалноправните предпоставки за уважаване на гражданския иск са налице. При определяне размера на обезщетението, което следва да бъде

присъдено първоинстанционният съд е изпълнил задължението си да прецени вида, естеството и продължителността на търпените негативни преживявания у пострадалия, като уважавайки същия в размер от 500 /петстотин/лева е съобразил изискването за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД и не е допуснал нарушение на закона. В този смисъл не са налице основания за изменение на присъдата и в гражданскоправната част, като въззивната жалба в тази част е неоснователна.

Правилно в полза на държавата и по сметка на СРС е присъдената сумата от 50 /петдесет/ лева, представляваща държавна такса върху уважената част от гражданския иск, на осн. чл. 189, ал. 3 НПК.

При извършената, на основание чл. 314 НПК, цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, които да налагат нейното изменяване или отмяна, поради което и предвид на посочените съображения присъдата следва да бъде потвърдена.

Воден от всичко изложено, и на основание чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 НПК, Софийски градски съд, НО, IX въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 14.07.2021 година, постановена по НЧХД № 6327/2020 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 99-ти състав

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____